

No hi havia a València...

Primera edició: setembre de 2021

© Del text: Mercè Climent, 2021

© Correcció: Roger Sarrià

© Edició: Mercè Pérez i Xavi Sarrià

Disseny de la col·lecció: Setanta | www.setanta.es

Maquetació: Setanta

Aquest llibre s'ha imprès a Bookprint amb paper ecològic, òfset cru de 90 grams i ha estat compaginat amb cos 10 de la tipografia Chronicle.

ISBN: 978-84-16698-62-2

DL: V-2085-2021

LLAVORS

Mercè Climent

NO HI HAVIA A VALÈNCIA...

SEMBRA
LLIBRES

Mercè Climent

Mercè Climent (Alcoi, 1981) ha cursat els estudis d'Enginyer Agrònom i de Filologia Hispànica a València. La seua trajectòria com a autora per a infants i joves inclou *Lina Panxolina i el quadern màgic*, *Marc i el poder sobre el temps*, *La flauta màgica*, *Moros i Cristians*, *El misteri dels Reis d'Orient* i *Murta i els minairons*, II Premi Altea de Literatura Infantil i Juvenil. Ha obtingut diversos premis en el gènere de narrativa breu, com ara el Premi Bancaixa-Universitat de València d'Espectura de Creació per l'obra *Temps d'oliva*. Ha estat guardonada amb el XX Premi de la Crítica dels Escriptors Valencians convocat per l'AELC en la modalitat de Difusió de la Literatura Catalana al País Valencià pel seu blog *Els primers gestos del verd*. Amb la novel·la *Somiant amb Aleixa*, va guanyar el XVII Premi de Literatura Eròtica la Vall d'Albaida; i amb el poemari *Infinítament*, el Premi Ibn Jafadja Ciutat d'Alzira. Ha traduït al català els poemaris *Arxipèlag*, de Jordi Botella i Joan Antoni Climent Fullana, i una antologia de poemes de Gloria Fuertes, seleccionada per ella mateixa en el llibre *Açò no és un llibre, és una dona*. És fundadora i editora a Lletra Impresa Edicions.

ÍNDEX

Primera part

JADE

- p. 11 1. Cicatriu
p. 15 2. *Tenir o no tenir*
p. 19 3. La fi de l'eternitat
p. 23 4. L'espasa de Dàmocles
p. 27 5. Una dent de lleó i set espores
p. 31 6. Un ventall de paraules
p. 35 7. Somriures de cristall líquid
p. 39 8. La vida de Jade
p. 43 9. El record de la ferida
p. 47 10. Amb permís d'Estellés
p. 51 11. Solitud
p.55 12. L'escarabat d'or
p. 59 13. Sentir-ho tot
p. 63 14. Coses estranyes
p. 67 15. Aquell dia
p. 71 16. *El banquet*
p. 73 17. Una entre tants
p. 77 18. T'he vist
p. 81 19. L'última carta
p. 85 20. Els amants
p. 89 21. *Dea ex machina*

Segona part

ÀLEX

- p. 97 1. Els tres enigmes
p. 101 2. Mentides
p. 105 3. *Cinisme*
p. 111 4. El mite d'Hermafrodita
p. 115 5. *Pantalons llargs*
p. 119 6. *A la recerca del temps perdut*

- p. 125 7. Hereva d'un temps de dubtes
p. 129 8. Pèrdues i guanys
p. 133 9. Efecte papallona
p. 137 10. Somni de papallona
p. 141 11. Parèntesi
p. 145 12. *Dona'm la mà*
p. 149 13. *Ànima salvatge*
p. 153 14. La dona que va vendre el món
p. 157 15. *Tornar-te a veure*
p. 161 16. Raons de ser
p. 165 17. Ningú
p. 169 18. Dues cares
p. 173 19. *Tot ben senzill i ben alegre*
p. 177 20. No em deixes mai
p. 181 21. Merda, merda, merda

Tercera part

JADE i ÀLEX

- p. 189 1. Silenci
p. 193 2. Absència
p. 197 3. Senyal
p. 201 4. Anunci
p. 205 5. Buscant respostes
p. 209 6. Retrobament
p. 213 7. Un amor de paper
p. 217 8. Portes que s'obrin
p. 221 9. Mala nova
p. 225 10. Viatge de tornada
p. 229 11. Cartes descartades
p. 233 12. La sorpresa
p. 237 13. Psicomàgia
p. 243 14. La vida obrint-se pas

Primera part

JADE

1

Cicatriu

Una vegada més em quede embadalida davant l'espill, observant-me la cicatriu. Quantes vegades hauré fet ja aquest gest? Centenars, milers, milions... Cada dia, des de fa set anys, incomptables vegades. Darrerament, encara amb més freqüència. La llargària és la del meu palmell ben estirat, uns quinze centímetres. Abans no m'importava massa aquesta marca, de fet no és tan diferent d'una piga o d'una taca de naixement. Llavors no era «la cicatriu», sinó «una cicatriu» més.

Quan era més menuda m'agradava mostrar-la. I com m'enorgullia de contar la meua aventura a l'hospital! Podia notar l'enveja dels amics perquè les seues cicatrius no tenien res a veure amb la meua. Jo havia festejat amb la mort i això em donava un rang superior a la resta. Mai no havia tingut complexos per vestir tops que em deixaren el melic al descobert –i és clar, aquella cicatriu que jo ja no veia–, ni tampoc biquini. Adorava que el meu ventre llis tinguera el color del bronze.

Però aquest estiu, tot això ha canviat. Una vegada i una altra em pregunte si els metges no podien haver-me fet un tall més discret o si la infermera encarregada de cosir-me la pell no podia haver-ho fet amb més cura. Ara m'adone que la gent em mira la panxa només d'amagat, amb certa compassió i coïssor a les entranyes, i que mai ningú no s'atrevirà a passar els dits per aquest trau si no és per un rampell de compassió.

Bé, en realitat tampoc és que haja fet una enquesta a peu de carrer, però vaig palpar el rebuig de Guillem el dia que una co-

lleta vam anar a la platja per celebrar l'acabament de les classes. El vaig enxampar observant-me la panxa i, en adonar-se que jo el mirava, va evitar tornar a dirigir els ulls a la pell ferida. Li ho vaig llegir al rostre: li vaig fer llàstima. I això justament era el que menys volia jo en aquest món: fer llàstima. No sé per quina raó em va evitar la resta del dia. El seu grupet d'amics també, però a mi ells em tenien igual. Guillem, en canvi, no. Ens havíem fet molt amics durant el curs; de fet, pensava que entre els dos hi havia alguna cosa més que una amistat. Per això la seua actitud em va desconcertar tant.

Després ja no ens veuríem en tot l'estiu. L'única cosa que ens unia era que havíem compartit l'aula de primer de batxillerat A. Per què no em va preguntar res? Jo li hauria explicat sense pèls a la llengua què va passar.

Va ser una operació d'urgència. Havien d'intervindre ràpidament i no podien perdre el temps amb miraments. Els metges no sabien què hi trobarien quan obriren. Això és el que li van dir a la mare just abans d'entrar al quiròfan. I que estigueren preparats per a tot. Ho van dir en plural, donant per fet que també hi era el pare. Això no m'ho va dir en aquell moment, és clar, sinó després, molt després. Encara ara m'ho explica amb les mateixes paraules –«no sabem què hi trobarem»– cada vegada que parlem d'aquell dia. Ho fa tan seriosa i afectada, que per traure'n importància em pose la mà dins de la samarreta i simule que dins de mi hi ha l'animaló fastigós de la pel·lícula *Alien*. A ella no li fa gens de gràcia.

La mare va estar a la sala d'esperes d'Urgències tot el que va durar l'operació. Quatre hores llarguíssimes que no les desitja passar a ningú. Això també ho repeteix insistentment. El pare, al principi, no contestava les seues telefonades. Ella li va deixar molts missatges al contestador de veu. (Van ser dels últims a tindre internet al mòbil, i per tant Whatsapp). Ell va arribar tan prompte com va sentir el primer missatge. No li'n van caldre més. Quedava més que clar que la situació era d'extrema gravetat. «Estem a Urgències, Jade ha entrat a quiròfan. Els metges no saben què té». (Ací hi havia un silenci espès, com el nus que devia tindre la mare a la gola). «M'han dit que estiguem preparats

per a tot». Els següents missatges els va sentir camí de l'hospital. Mai no me'ls va deixar escoltar, a diferència del primer. Potser se sentia culpable. Com que conec bé la mare, podia imaginar retrets com aquests:

«On estàs? Com és que no contestes?»

«Mai no estàs en els moments importants!»

«És que no t'importa la teua filla?»

«No et perdonaré que m'hages deixat sola en aquest moment tan difícil.»

El pare va arribar a l'hospital quan jo ja feia una hora que estava en el quiròfan. Encara en quedaven tres més. Sé que per a ells va ser un dels tràngols més durs de la seua vida i que pels seus caps es van creuar pensaments de tota mena. Segurament també em van veure dins d'un taüt blanc, però això no m'ho van dir mai. Jo, en canvi, recorde aquell dia com podria recordar un somni: amb intermitències i, sobretot, sense la gravetat que surava en l'aire. Tothom aquell dia em va dedicar paraules dolces i tranquil·litza-dores. Un home amb un mocador i una màscara verds, que li cobrien els cabells i la boca –gitada com estava només li podia veure el cap–, se'm va acostar i em va preguntar:

–Per a tu quin és el lloc més bonic del món?

–... –No vaig saber què contestar, així que va tornar a prendre la paraula:

–Visualitza la porta d'entrada a Disneyland i abans que hages comptat fins a deu hi estaràs dins.

Ara pense: «que típic!», però en aquell moment aquell lloc sí que em semblava el més meravellós de tots els possibles. Un, dos, tres, quatre... Vaig sentir com si algú em clavara les mans dins del cap i volguera emportar-se tot el meu ésser a un altre lloc. Probablement a Disneyland, aquell metge no feia la sensació de mentir. Cinc, sis, set... Vaig experimentar la mateixa sensació de volar que si estiguera en un somni. Després un silenci, un buit, una mort. Aquelles hores mai no van ser meues. Em vaig lliurar a unes persones que no coneixia de res, amb total confiança i sense por. Només em va caldre un «tot anirà bé» de la mare just abans d'entrar a quiròfan i la promesa del simpàtic cirurgià vestit amb el color de l'esperança.

Mentre jo restava quieta sobre un llit d'acer, dur i gelat, el món seguia rodant i la vida continuava vivint-se. Un home i una dona es ferien amb retrets i, sobretot, amb silencis a la sala d'espera d'un hospital, mentre temien per la vida de la seua única filla: Jade.

Jade era i soc jo.